

MINILO JE 130 LET OD ROJSTVA DR. VIKTORJA VOVKA – prvega predsednika našega društva

Bil je vzgled kulturnega planinca

V slovenski Istri, kjer tradicija planinstva ni zelo dolga, se Viktorja Vovka spominjamo kot utemeljitelja organiziranega planinstva. Bil je ustanovitelj planinskega društva v Kopru (kot podružnice Slovenskega planinskega društva Trst, leta 1949), nato deset let njegov predsednik in do smrti ostal eden glavnih usmerjevalcev njegovega razvoja. Planinstvu je bil zvest vse od dijaških let, v slovenskem planinstvu je deloval že v Ljubljani med obema vojnama in kasneje tudi v Trstu.

Bil je mož širokega duha: kultiviran, visoko izobražen, humanist ... Zato nas ne čudi, da je njegovo delovanje, poleg profesionalnega dela advokata in nato sodnika, zelo obširno in poleg širjenja planinstva sega še na mnoga druga področja: pisanje, imenoslovje, etnologija, geografija ...

Viktor Vovk se je rodil leta 1893 v Trstu in se kot otrok preselil s starši v Gorico. Tu se je šolal na nemški gimnaziji, zatem dokončal vseučeliške študije v Pragi in Zagrebu ter postal doktor prava. Po 1. svetovni vojni se je kot goreč domoljub preselil v Ljubljano, kjer je kot odvetnik ostal do konca 2. svetovne vojne. Že leta 1945 se je kot sodnik na Višjem sodišču preselil v Postojno, nato pa leta 1947 v Koper, kjer se je upokojil in živel do smrti 10. oktobra 1968.

V slovenski Istri je s soplaninci opravil ogromno delo. Popeljal jih je v visokogorski svet, bil pa je tudi pobudnik skupinskih izletov po domačih hribih v Istri in Krasu. Krona vsega je bila gotovo postavitve koč na Slavniku, ki je prav na njegov predlog poimenovana po dr. Henrikumu Tumi. Veliko je prispeval k podaljšanju slovenske planinske poti do morja.

V zrelejših letih se je posvetil pisanju in imenoslovju ter nadaljeval delo dr. Tume. Prvi spis v Planinskem vestniku je leta 1958 posvetil prav našemu Slavniku in okolici. Nadaljeval je s spisi o Karnijskih Alpah (1960-1965), in še o njihovem prigorju (1966-1968), kar mu je zagotovilo trajen ugled med našimi gorniškimi pisci. Dr. Vovk je kot planinski pisatelj pravi leksikon za razna področja. Opisuje gore in pota do njih, svoja doživljanja pri njihovem spoznavanju, hkrati pa opisuje zgodovino, etnografske značilnosti in posebnosti teh krajev, predvsem pa ga je zanimalo vse kar je slovenskega izvora. Njegov jezik je skrben, bogat, prekipevajoče navdušujoč, na trenutke malce starinski.

Poudariti moramo tudi njegovo čezmejno sodelovanje. Vseskozi se je povezoval z mnogimi kolegi, gorniki iz Furlanije Julijske krajine, Koroške in Slovenije in z njihovimi planinskimi organizacijami in že takrat poudarjal pomen sodelovanja treh kultur. Italijanska planinska organizacija (CAI) mu je celo podelila častni znak. Bil je Evropejec, ki je ohranil svoj obraz.

Obalno planinsko društvo Koper hrani del njegove zapuščine, predvsem korespondence s pomembnimi takratnimi raziskovalci na obeh straneh meje. Gradivo čaka še na primerno strokovno obdelavo in objavo ter ostaja dolg istrskih planincev možu, ki je dodal pomemben kamen v razvoju slovenske Istre.